

VÝCHODNÍ ČECHY OČIMA NAŠICH ŽÁKŮ

Reportáže z vlastivědné exkurze
ČTĚTE NA STRANĚ 3

OBLÍBENÍ UČITELE NAŠÍ ŠKOLY

Známe výsledky celoškolské ankety
ČTĚTE NA STRANĚ 8

VIVANT ZDRAVKAŘI!

Prosinec 2015

Editorial

Milí žáci, vážení kolegové,

rok se s rokem sešel a už máme zase zimu na krku. Zatím se nám to tak nejeví, protože to pravé zimní počasí si dává načas. Jen tu a tam nám ranní mrazík vytvoří jiskřivý sametově bílý povlak na dosud stále zeleném trávníku, ale svatý Martin přijel na bílém koni jen na vrcholky nedalekých Beskyd, a to ještě se zpožděním. A tak naši příroda stále vládne podzim a pouze bílá čepička Lysé hory naznačuje, že už je tu prosinec. Ale koneckonců, proč spěchat? Vždyť z pohledu astronomického se paní Zima ujme vlády teprve až 21. prosince, tedy těsně před vánočními svátky. A my jako každý rok v skrytu duše doufáme, že alespoň na ty Vánoce by mohlo trochu té sněhové peřiny napadát. Vždyť teprve s ní k nám zavítá ta opravdová vánoční atmosféra.

Ale Vánoce, to není jen snůh. S nimi přicházejí i omamné vůně vymyšlených přibytků, jehličí a cukroví, milé zvuky zvonků, rolničků a vánočních melodií, příjemné uklidnění po tom předvánočním "frmolu", či tajemná atmosféra očekávání a naděje. A samozřejmě - dárky. K těm loňským Vánocům jsme naši škola nadělili vůbec první vydání školního časopisu. Poté následovalo na jaře další, velikonoční číslo. A teď tu téměř po roce máme jeho další, už třetí vydání. Toto vydání je ale v leccem jiné. Tak především má náš časopis nový kabátek, ale hlavně má konečně také název! A do příštího roku by mohl

dostat ještě další dárky - zejména fotografie, nové ilustrátory a hlavně stále redaktory, možná by mohl dostat i pravidelné rubriky. Proto se obracím na ty z vás, milí žáci naší školy, kteréby práce "novináře" bavila, abyste v sobě našli odvahu a stali se členy redakce našeho časopisu. A příští vydání našeho časopisu by tak mohla mít zase novou tvář.

Minulá čísla našeho časopisu čtenáře přesvědčila, že ve škole máme nejen šikovné spisovatele, ale také i nadané výtvarníky, například obrazy Aničky Kadlubecové, jejichž fotografie přineslo velikonoční číslo, se setkaly s nebývalým ohlasem. A tak i v tomto vydání se můžete setkat s malými výtvarnými díly žáků naší školy. Hned na titulní straně se objevuje precizně a do detailů propracovaná kresba naší školy od Elišky Ukové z 2. C. Mnozí z vás si jí už všimli na nových webových stránkách naší školy. A uvnitř čísla se vám představí další "výtvarnice", Klaudiv Holinková z 2. B. Pevně věřím, že i do příštích čísel se mi nashromáždí řada talentů, literárních i výtvarných, které u nás máme, jen čekají na objevení.

Milí čtenáři, doufám, že si každý z vás najde v tomto vydání něco, co ho zaujme, inspiruje či třeba pobaví. Přeji vám příjemné chvíle strávené nad stránkami našeho časopisu.

ilustrace: Klaudiv Holinková

Radka Kulichová

*Radostné a klidné prožití vátek vánočních,
do nového roku 2016 mnoho zdraví, štěstí,
osobních i pracovních úspěchů*

přeji

*žáci a zaměstnanci Střední zdravotnické školy
Frýdek-Místek, příspěvková organizace*

VÝCHODNÍ ČECHY (10. - 12. 6. 2015) - reportáž

Dne 10. června se třídy 3. A a 3. B vypravily na třídní výlet po východních Čechách, který do detailů promyslel a naplánoval pan učitel Gibala s paní učitelkou Diasovou.

Celá akce vypukla brzy ráno u frýdeckého nádraží, kde jsme všichni netrpělivě čekali na autobus, který nás měl odvézt do Litomyšle. Po téměř třech hodinách cesty jsme dorazili na místo. Litomyšl nás uchvátila hned na první pohled. První zmínky o tomto městě pocházejí již z roku 981 a objevily se v Kosmově Kronice české.

Litomyšl nám nabídla pohled na nádherné zahrady a návštěvu rodného domu B. Smetany, kde tento umělec strávil své dětství a který je spojený s prostory bývalého zámeckého pivovaru. V 10 hodin nás čekala prohlídka litomyšlského zámku. Byla postavena mezi lety 1568 a 1581 za Vratislava z Pernštejna a patří mezi národní kulturní památky. Jelikož nám všem po vyčerpávající prohlídce zámku docela vyhládklo, uvítali jsme krátkou přestávku na oběd, po které jsme se autobusem přesunuli do Nového Města nad

Metují. Zde jsme měli ve 14 hodin naplánovanou prohlídku zdejšího zámku, který nás uchvátil hlavně svým interiérem. I přes únavu a protesty jsme se po této prohlídce vydali pěšky přes Peklo na Jiráskovu rozhlednu, kde se nacházelo naše ubytování. Zejména poslední část této "výcházky" byla díky prudkému stoupání docela náročná, ale nádherný výhled a kouzlo tohoto místa nám dovolily zapomenout na všechno úsilí, které jsme vynaložili. Všichni jsme uvítali teplou sprchu, večeri a možnost odpočinku.

Následující den jsme se všichni sešli v 7:30 hodin u snídaně, po které jsme odjeli autobusem do České Skalice, kde jsme navštívili tamní areál Barunčiny školy s ukázkou dobového vyučování. Poté jsme se vydali na průzkum do muzea Boženy Němcové a vyslechli si opravdu vyčerpávající výklad. Autobusem jsme se přesunuli do Ratibořic, kde nám Babiččino údolí poskytlo možnost vrátit se na chvíli do dětských let. Vše pokračovalo prohlídkou zámku v Ratibořicích, v němž jsme si

foto: Radka Kulichová, Babiččino údolí

všichni vyžádali audienci u samotné kněžny. Poté jsme pokračovali do Malých Svatoňovic, zde jsme i přes počáteční problémy s elektrickým proudem navštívili muzeum bratří Čapků. Další na seznamu byl Hronov s rodným domem A. Jiráka, ze kterého na nás dýchlá opravdová atmosféra této doby. Posledním místem pro dnešní den byla dělostřelecká tvrz Dobrošov, v níž jsme všichni docela vymrzli, což bylo

panu učiteli Gibalovi natolik líto, že nás nechal jít pěšky k místu našeho ubytování. Tato cesta dostatečně upravila naši tělesnou teplotu. Večer jsme si ještě společně opekli burty a užili si poslední společné chvíle tohoto výletu.

V pátek jsme se nasnídali a sbalili si všechny své věci. V 8:30 hodin jsme opustili Jiráskovu chatu a namířili si to do obce Kuks, kde nás čekala prohlídka barokního hospitalu. Zaujaly nás především Braunovy sochy Ctností a Neřestí, překrásný kostel a nejstarší česká lékárna. Zde jsme měli možnost vidět rozvoj farmacie a vyzkoušeli jsme si i výrobu léků. Posledním bodem našeho výletu byla pevnost Josefov, která nám připadala, jako by se tam před lety zastavil čas. Okolo 16. hodiny jsme opustili Josefov a vydali se na zpáteční cestu, kterou jsme bez obtíží zvládli. Tato exkurze byla pro nás velkým přínosem a budeme na ni ještě dlouho vzpomínat. Děkuje panu učitelci Gibalovi a paní učitelce Diasové za skvěle strávené tři dny.

M. M., 4. B

A VÝCHODNÍ ČECHY PODRUHÉ (reportáž)

Na konci minulého školního roku, přesněji 10. - 12. června, naše třída absolvovala poznávací výlet po východních Čechách. Ve středu ráno na nás čekal autobus a my jsme vyjeli směrem na Litomyšl, která leží 50 km od města Hradec Králové. Po prohlídce města jsme se vydali na renesanční zámek. V přízemí zámku jsme si prohlédli barokní valdštejnské zámecké divadlo a reprezentační sály, zámeckou kapli s historickým lustrem a řadou obrazů. Nejslavnější rodák Litomyšle - hudební skladatel Bedřich Smetana - se narodil v zámeckém pivovaru v roce 1824. Navštívili jsme jeho rodný dům, ve kterém vyrůstal a strávil dětství.

Počasí nám přálo, takže jsme pokračovali směrem do Nového Města nad Metují. Procházeli jsme zámeckou zahradou s dřevěnými Jurkovičovými stavbami a nechýběla ani prohlídka zámku. Na území města částečně zasahuje přírodní rezervace Peklo, které jsme poznali na vlastní nohy. Ke konci dne jsme totiž šlapali několik kilometrů do kopce k Jiráskově chatě v Dobrošově, kde jsme byli ubytováni.

foto: Radka Kulichová, zámek Ratibořice

Druhý den nám náš češtinář naplánoval celodenní výlet do rodiště Boženy Němcové. Po snídani jsme vyrazili do Ratibořic u České Skalice. Zajímavá byla prohlídka Muzea Boženy Němcové, jejíž součástí je Barunčina škola. Vzpomínky na školní dny Barunky Panklové nás provázely na každém kroku. Dokonce jsme si ve třídě, kam chodila, i zazpívali. Asi nejvíc nás zaujalo Staré bělidlo, domek č. p. 7 u Viktorčina splavu, známé z knihy Babička. V polovině cesty mezi

ratibořickým zámkem a Starým bělidlem jsme si prohlédli známé sousedí babičky s dětmi a psy, kde se mnozí z nás vyfotili. Pro kluky byla zajímavá expozice zaměřená na bitvu u České Skalice z prusko-rakouské války. Ve vitrinách jsme obdivovali vojáčky, děla a různé zbraně. Taký jsme mezitím stihli navštívit muzeum bratří Čapků. Ratibořický zámek, ke kterému jsme se dostali, nás zaujal ze všech zámků nejvíce.

Průvodkyně mluvila velmi poutavě a během prohlídky nás nakonec provázely i dobové postavy v kostýmech, jako například kněžna Zahaňská a její schovanka Hortensie. Celý den nás provázelo slunečné počasí a vrcholem dne tak mohla být návštěva vojenské tvrze Dobrošov. Měli jsme se pořádně navléknout a sebrat poslední zbytky sil, protože jsme klesali do nejnižšího bodu pevnosti. Do podzemí vede 171 schodů a z podzemí nahoru 262 schodů, nahoře bylo sice teplo, ale tady celá prohlídka probíhala při stále teplotě 6 stupňů. Nakonec jsme museli zdolat cestu na ubytovnu, která se po náročném dni zdála být nekonečná. Večer jsme zakončili opékáním burty.

V pátek ráno jsme opustili naši chatu a vyjeli jsme do obce Kuks v okrese Trutnov. Prohlídka špitálu ze 17. století se nám líbila. Zajímavé byly Braunovy sochy v celém areálu. Krásně vyzdobený byl i špitální kostel, se spoustou obrazů, v kryptě je i hrobka. Velmi poučná pro nás byla návštěva Farmaceutického muzea UK, které dříve fungovalo jako ústavní lékárna. Poznali jsme vývoj farmacie, prohlédli jsme si původní lékárnu s vybavením - např. teploměry, váhy, hmoždíře na léky, různé byliny, historická léčiva a přípravky. Také jsme si vyzkoušeli různé praktické činnosti. Na chvíli jsme obdivovali zámecké zahrady a pokračovali v cestě do pevnostního města Josefov, pojmenovaného podle císaře Josefa II. Celou pevností nás provázela průvodkyně. Na cestu jsme dostali svítilny se svíčkou. Procházeli jsme úzkými a spleťtými chodbami a poslední uličkou jsme museli jít po tmě. Výlet jsme zakončili výborným obědem a kolem 16. hodiny jsme se rozjeli směrem domů.

Veronika Stiborková, 4. A

S triatlonistou Lukášem Krpcem

Během školního roku se na naší škole konají různé výukové pořady či přednášky. Nezapomíná se ani na sport. V říjnu nás navštívil český triatlonista Lukáš Krpec. Toto jméno někomu z Vás nemusí nic říkat a také jste mnozí na této přednášce nebyli. Proto se s vámi podělím prostřednictvím rozhovoru o pár zajímavých informacích.

Spoustu čtenářů zajímá, jak jste se k tomuto sportu dostal?

„No, zpočátku jsem vedl celkem nudný život. Znáte to, takový klasický život kluka, který si rád zajde na pivo a tu a tam si taky rád zapálí nějakou tu cigaretu. U nás na vesnici se také hrával dost často fotbal, což byl jeden z prvních sportů, které jsem provozoval. Neuvědomoval jsem si vlastně, co všechno můžu ve svém životě dokázat. Mou životní profesí je hasič. Proto jsem se sebral a musel začít makat na své kondici a zdraví. V televizi běží spousta věcí a už párkrát jsem se koukal na triatlon vysílaný z cizích zemí. Musím přiznat, že mě to zaujalo a to mě donutilo se zdokonalovat ještě více. Začal jsem více jezdit na kole a běhat. Dělal jsem ze začátku duatlon, a to z toho důvodu, že jsem neuměl plavat. Pak nastala ta nudná pauza v životě a nové odhodlání se pak už naplno věnovat triatlonu. No a tak nějak jsem tady.“

Naznačujete, že je to fyzicky náročné, bylo tedy těžké začít s tríninkem? A držíte nějakou dietu?

„Upřímně, někdo trénuje na domácím rotopedu, někdo chodí do posilovny, no a já začal jezdit na svém obyčejném kole. Celkem mě k tomuto sportu inspiroval i můj strýc, který se mu ne v malé míře věnoval. Jezdával z Prahy na Moravu na jeden záťah a to, jak trénoval, mě fascinovalo. To víte, začátky jsou vždy těžké, ale když už se jednou k něčemu odhodláme, vzdát bychom to neměli. Plavání se dá natrénovat prakticky kdekoli, i když ne vždy je vhodná teplota, což ale k triatlonu patří. Vždy se dá ještě něco vylepšit a zdokonalit. Ehm... A dieta? Ano, k tomuto sportu to patří a taky bych měl jíst zdravě jen z toho důvodu, abych se vešel do hodnot, které musím nebo bych měl v závodech dodržet. Je pravda, že nepohrdnu českou ani exotickou kuchyní. Právě potom je trochu horší zjistit, kolik vážíte.“

Zmínili jste se o nepřízní teploty při plavání. Musí být člověk otužilý, aby triatlon zvládl? A jak je to s financováním? Jak to vlastně probíhá a čím se začíná?

„Triatlon je vlastně sport zahrnující 3 části. Plavání, běh a jízdu na kole. Každá část má různou délku tratě a od toho se zase rozlišují druhy triatlonů, např. sprint triatlon, krátký olympijský triatlon, střední triatlon, dlouhý triatlon a Ironman, kterého jsem se sám zúčastnil. Závodů si musím hradit sám a je náročné sponzory vůbec sehnat. Tu a tam se nějaký objeví, ale finančně je tento

foto: Jaromír Kutáč

sport opravdu náročný. Začíná se zpravidla plaváním, kde na sobě máme oblečené neopreny, které nás aspoň trochu chrání před nižší teplotou. Po plavecké části se přesouváme na kola a pak na běh.“

A jak to vlastně děláte? Z vody na kolo, převlékáte se?

„Ano. Po plavání se přesouváme do kabinek, kde se převlékáme a také se tam dokážeme pořádně zdržet, což se i mně jednou stalo osudným. Ale jak říkám, vše se dá zdokonalit. Pak se tedy přesouvám na zmíněné kolo a z kola na běh, který je poměrně náročný vzhledem k poloze, ve které jsem byl předtím na kole. I v tomto se já musím zlepšit.“

Co byste na závěr tohoto rozhovoru poradil ostatním, které triatlon nebo jiné sporty zajímají a chtěli by se jim věnovat?

„Určitě bych jim doporučil, ať netrénují sami, tím myslím, ať

nejsou samouky. Vždy je lepší, když máme někoho, kdo nás jistou techniku naučí, než když se naučíme provádět sport špatně a pak se to musíme odnaučovat kvůli špatné technice. Mnohem snazší je trénovat s někým, kdo se tomu sportu věnuje a ví, jak se má provádět.“

Tento sportovec působil velmi příjemným dojmem. Byl milý a ochtěl odpovídat na otázky, bral nás jako sobě rovné. Opravdu bylo všem jasné, že triatlon je jeho velkou vášní, což dokázal přenést i na nás. Nakonci nám pustil několik videí, mnohé nás nutily se nad sebou zamyslet. Myslím, že taková přednáška by byla přínosem pro každého.

Hana Juřicová, 2. A

DADAISTICKÁ BÁSEŇ

ilustrace: Klaudiv Holinková

Starší studenti již vědí, co je to dadaismus a jak napsat dadaistickou báseň. Žáci 3. C společně podle návodu Tristana Tzary takovou báseň vytvořili. A jak to dopadlo?

Eddy

Objednej Eddyho dovezem do penzionu
Pizza službu odlehčovací služby
Sleduj ústně našim grátis
postupovat
Zájemce co formou odmítnutí
jak má
Písemnou žádost sděleno
žadatelci je na i
Cílem je o.

A jak zní onen návod Tristanna Tzary na dadaistickou báseň?
"Vezměte noviny.

Vezměte nůžky.
Najděte v novinách článek, aby měl délku, jakou počítáte dát své básni.
Článek vystříhnete.
Potom pečlivě rozstříhejte všechna slova, která tvoří tento článek, a vložte je do pytlíku.
Skládejte pak jeden ústřížek za druhým přesně v pořádku, v jakém vyšly z pytlíku.
Svědomitě opište.
Báseň se vám bude podobat.
A vezte, že jste spisovatel neskonale originální a okouzující citlivostí, byť doposud nepochopen lidem."

Žáci 3. C

Jak bylo v Praze?

Reportáž

Vloni, předloni, předpředloni..., tedy každoročně, jezdí maturanti na exkurzi do našeho hlavního města. I letos všechny tři maturitní třídy, včetně nás, tedy 4. A., postupně vyjžděly do Prahy. Byl to třídní maratón mezi památkami, zábavními centry, kulturou a metrem. V den odjezdu jsme po několikahodinové jízdě Regiojetem konečně dorazili do stovčaté matičky Prahy. Po krátkém načerpání sil a zabydlení v ubytovně na Pankráci jsme se vydali do šumu velkoměsta. Metro nás dovezlo na Pražský hrad. Procházeli jsme nádvořími a navštívili i katedrálu sv. Víta, což byl pro nás největší zážitek. Průvodce nám poutavě vyprávěl historii i aktuální události. Navštívili jsme i Královskou hrobku, která je umístěna v podzemních prostorách katedrály pod mauzoleem, a prohlédli si hroby slavných českých panovníků. Z Hradčan jsme šli na Vyhlídku, kde jsme se kochali výhledem na Petřín, věž na Žižkově a jiné významné stavby. Poté jsme se

výborně naobědvali v Havelské koruně, kde vaří skvělou českou kuchyní. Během rozchodu jsme nakoupili drobnosti na trzích, někteří vyrazili za nákupy do Paladia. Protože jsme byli unaveni celodenním chozením, jeli jsme zpět na ubytovnu. Druhý den ráno jsme se vydali do Židovského muzea, které se skládá z několika synagog, starého židovského hřbitova a velkého množství židovských předmětů. Účastnili jsme se i jakéhosi workshopu, kde jsme plnili zadaný úkol - předváděním scének spojených s židovskými zvyky a tradicemi. Největší úspěch měla scénka Svatba. Při návštěvě Pinkasovy synagogy museli mít hoši na hlavách jarmulky. Poté jsme procházeli starým hřbitovem mezi stářími již poznamenanými židovskými náhrobky, našli jsme i náhrobek známého rabiho Löwa, který stvořil Golema. Atmosféra byla působivá, protože přišlo a smutné, ponuré počasí ji jen zvýraznilo. Když jsme se naobědvali, měli jsme opět rozchod. Později odpoledne nás čekala příprava na návštěvu divadla. Všichni se

foto: Radka Kulichová

oblékli do slavnostního a vyrazili jsme po 18. hodině zhlédnout představení Les do Stavovského divadla. Všem se moc líbila hlavně herečka Iva Janžurová. Většina z nás byla unavená a vrátila se na ubytovnu. Někteří ale zvládli ještě procházku noční Prahou s večerí. Poslední den byla v plánu návštěva Národního divadla. Byli jsme nadšeni. Průvodkyně vyprávěla celou historii Zlaté kapličky, prohlédli jsme si známé obrazy a malby, Hynaisovu oponu a také jsme měli možnost sedět v hledišti, odkud byl krásný výhled na

jeviště a nápis "Národ sobě". Z divadla jsme přes Most Legií přešli na Kampu, kde byl možný rozchod, ale i přesto se většina třídy vydala s naší třídní učitelkou a češtinářem na prohlídku malebných uliček Malé Strany, Pražského Jezulátka, Staroměstského náměstí s orlojem a Karlova mostu. Naše putování jsme zakončili obědem a pomalu jsme zamířili na Hlavní nádraží, odkud nás rychlík odvezl přímo domů.

Veronika Stiborková, 4. A

Exkurze do Brna

Již na konci 1. ročníku nám byla nabídnuta možnost jet na odbornou a vlastivědnou exkurzi do moravské metropole, Brna. Celá třída a vyučující jsme se shodli na tom, že pojedeme do Brna, kde navštívíme vilu Tugendhat a Anatomický ústav Lékařské fakulty Masarykovy univerzity.

V den odjezdu byl sraz 5:45 na vlakovém nádraží ve Frýdku-Místku, kam všichni dorazili včas, kupodivu nikdo nezaspal. Protože v Brně je problematické zaparkovat poblíž vily Tugendhat, museli jsme jít asi 10 minut pěšky a měli jsme tak možnost prohlédnout si kousíček Brna.

Vilu navrhl architekt Ludwig Mies van der Rohe v letech 1929 - 30 pro rodinu Tugendhatů. Už na první pohled je opravdu velmi krásná, i když zvenku se nezdála tak obrovská. Po vstupu velkými dveřmi, které měly více než 2 metry, jsme byli překvapeni rozsáhlym, ale útulně vybaveným prostorem. Všude ve vile byly velké dveře a nábytek z makassarského ebenu. Nechyběla temná komora Fritze Tugendhata, který byl vášnivým fotoamatérem. Všechny

foto: <http://www.virtualczech.cz/vr/vilatugendhat/1/static.jpg>

místnosti byly velmi prostorné a dobře prosvícené, aniž by se muselo používat světlo. Nejvíce nás zaujala dvě velká okna, která se dala posunout dolů, a tak se vyvětrala velká místnost během chvilky.

Vila je tvořena třemi podlažími. V prvním podlaží, v suterénu, je technické zázemí. Druhé podlaží, tedy přízemí, tvoří především hlavní obytný a společenský prostor se zimní zahradou a terasou a dále kuchyní s příslušenstvím a místnostmi pro personál. Do třetího podlaží, patra, vede hlavní vstup z ulice s průchodem na terasu, dále je zde vstupní hala, pokoje rodičů, dětí a vychovatelky s příslušenstvím. Když jsme přišli do obývacího

pokoje spojeného s jídelnou, ptali se nás na náš první dojem. Nejčastěji se objevilo: výhled a prostor. Ano, bylo to zde opravdu velké a výhled na zahradu byl překrásný. V garáži bylo umístěno auto veterán Tatra 75 bílé barvy a všem se líbilo. Prohlídku jsme absolvovali s průvodci, kteří nám sdělili spoustu informací o historii tohoto domu. Součástí byla i prohlídka přilehlé zahrady, která byla také rozsáhlá a nádherná. Další zajímavostí, kterou jsme v Brně měli možnost navštívit, byl Anatomický ústav. Zde jsme si prohlédli různé orgány lidského těla a anatomické struktury v celku i v řezech. Když jsme vešli do místnosti, kde to všechno mělo být, první, co jsme viděli,

byly kosti lidského těla a následovaly i zvířecí. Pokračovaly jednotlivé struktury ruky, nohy, orgánů a další oddíly těla. Velice nás zaujaly genetické mutace a odchylky. U některých exponátů jsme si říkali, jak je to vůbec možné. Paní učitelka nám pak vysvětlila, jak to vzniklo, že děti měly třeba dvě hlavy nebo jedno oko (kyklop). Mně osobně se nejvíce líbila expozice postupného vývoje lidského plodu. Tato exkurze byla pro všechny velmi poučná, odpočinková a všem se moc líbila. V budoucnu bychom chtěli navštívit další podobná místa.

Eliška Hradílková, 2.A

Exkurze do školy pro neslyšící

Umíte si představit, že byste byli zcela nebo částečně neslyšící a měli byste se normálně učit matematiku, češtinu, nebo i angličtinu? Dokud jsme nenavštívili Střední, základní a mateřskou školu pro sluchově postižené v Olomouci, také jsme si to nedokázali představit. Již nše cesta vlakem byla velice zajímavá, jelikož náš rychlík měl na trase nehodu - střet s vozíkem nějakého člověka. Naštěstí nikdo nebyl zraněn a po více než 70 minutách čekání jsme se konečně rozjeli a pokračovali v cestě.

Je 9:15 a my se nacházíme na vlakovém nádraží v Olomouci. Rychlým krokem se vydáváme k

ilustrace: Klavdie Holinková

areálu školy. Vstupujeme do budovy, která v žádném případě nepůsobí jinak než běžná škola. Vítá nás zástupkyně ředitele a hned ji následujeme do školní družiny, kde se přezouváme do vlastních přezůvek nebo si nasazujeme na boty návleky. Paní zástupkyně nás seznamuje s historií školy a poté jdeme do spodního poschodí, v němž se nachází mateřská škola. Tady se rozdělíme do dvou skupin a vyrazíme na prohlídku. Zvláštností ve všech třídách této školy je, že se v nich nenachází víc než 8 žáků, protože děti potřebují hodně pozornosti a individuální přístup. Další zajímavostí je, že neslyšící děti jak v mateřské, tak v základní škole se učí tzv. globálním učením, což znamená, že se učí

slova psát, říkat a ještě např. poznat podle obrázku. Další naší zastávkou je 1. stupeň základní školy, kde sledujeme nejprve výuku přírodovědy a po přestávce nás čeká hodina vlastivědy. Látka je dětem vykládána ve znakovém jazyce, ale současně i za doprovodu mluvené řeči, každý žák je vyvolán před tabulí, kde řekne, vyznačuje a ukáže správnou odpověď.

Z exkurze si odnášíme plno zajímavých poznatků, zejména to, že i děti se sluchovou vadou či děti zcela neslyšící se mohou plnohodnotně vzdělávat.

Natálie Strouhalová a Kristýna Putišová, 3. C

Prověrka z...

Jak se cítí žáci naší školy, když se mají připravit na prověrku? A co prožívají v okamžiku, kdy jí píší? Přečtěte si několik zajímavých postřehů z 2. B.

Písemná práce z matematiky? Pro někoho jednoduchá písemka jako každá jiná, pro mě ale nerozlousknutelný oříšek. Je pátek a my máme matematiku. Paní učitelka nám minulou hodinu oznámila, že píšeme příští hodinu písemku a - ejhle! Příští hodina je už tady! Všichni sedíme na svých místech jako zařezaní a snažíme se na poslední chvíli pochopit předcházející učivo. Učitelka vchází do učebny. V ruce má papíry. "Od oken A, B jako vždy," říká a píše na tabuli zadání. Sakra! Po přečtení zjišťuju, že zase nic neumím. V hlavě mi začíná šrotovat, ruce se potí, noha klepe. Píšu jako o život, přemýšlím a snažím se vzpomenout na všechny ty zpropadené postupy. "Pět minut do konce, pomalu dopisujte," oznamuje nám paní učitelka. A zase jsem ve stresu, protože stále ještě nemám vypočítaný jeden příklad. A za těch zbývajících pět minut ho nemám šanci vypočítat ani náhodou. Propiska běhá po papíře jako Usain Bolt po dráze. "Odložte propisky a ze zadu vybírejte!" Rezignovaně odevzdávám papír s nedopočítaným příkladem. Jsem na sebe našťavaná jako sáňky v létě. Třída si sděluje výsledky jednotlivých příkladů a ani jeden se neshoduje s těmi mými! "Zase další špatná z

námka z matematiky," říkám si pro sebe a s nadějí čekám na příští hodinu, kdy se dozvíme výsledky. Co když se stane zázrak? Písemky z matematiky prostě nejsou můj šálek kávy a mám pocit, že nikdy ani nebudou.

Nikol Cieslarová

(...)
Příchod kantora ohlašuje vrznutí dveří a rázem všichni ztuhnou. Bílé listy hladí lavice všech ve třídě. Odporná slova "podepište se a zadejte skupinu" bodají do našich těl. Během písemky naše oči bloudí do všech stran a hledají záchranu. Propiska už má zahřátý motor, že by něco napsala, ale náš mozek ještě ani nenašel klíčky k zapalování. Rve mi srdce, když po uplynutí času můj prázdný papír, celý nešťastný, opouští mou lavici.

Helena Varinská

(...)
Šestou hodinu přichází paní učitelka s větou: "Už jste měli mít nachystané papíry!" V tu chvíli vypukne panika a všichni okamžitě podléhají stresu. Jen já sedím v klidu na židli, protože vím, že to skončí jako vždy - pětkou, možná nějakým zázrakem čtyřkou. Když skončí panika a zadání je konečně na tabuli, nastane rozčilení a třídou se nese: "Co to je?" "To si snad dělá srandu!" "To jsme se nikdy neučili!" Po chvíli paní učitelka odpoví: "To všechno jsme probrali, není tam nic nového." A nakonec ještě dodá, že se máme všichni podepsat, že není žádný detektiv, aby pátrala, kdo je autorem. Potom, když se pozorně zadívám na tabuli, ztrácím veškerou

naději. Po chvíli, když přestanu hypnotizovat tabuli, podívám se na mou spolusedící, která píše jako o závod. V tu chvíli se kdesi ve mně objeví malinkatá naděje, že s pomocí její práce bych mohla dát dohromady nějak dohromady i tu svou. Nenápadně naznačuji, že by mi mohla pomoci, ale v tu chvíli zazní: "Odložte propisky." A je po naději. Do rukou paní učitelky putuje opět prázdný papír. (...)

Veronika Trombíková

Zvoní... Začala hodina matematiky. Do třídy vběhne rychlostí hurikánu paní učitelka, která už ode dveří zvucným hlasem zavelí: "Stačí vám jen propiska, všechno ostatní položte na zem." Už při těchto slovech vím, že písemka asi nedopadne zrovna nejlíp. Připravě jsem totiž věnovala jen jeden (!) vypočítaný příklad. Předě mnou na lavici se objevil papír se zadáním. Třída ztichla a slyšet bylo jen nepatrné bzučení zářivek, připomíná mi to ticho lesa, které narušují lístky stromů ševelící ve větru. Dala jsem se do počítání, první příklad byl za chvíli za mnou, zbývaly však ještě tři. Jsou to překážky, které musím překonat, čím se ale dostávám dál, tím je to těžší. Třetí příklad je jako bludiště. Vydám se jedním směrem, a když už si myslím, že jsem v cíli, dovede mě moje cesta zase zpět na úplný začátek. "Tři minuty do konce," zahlásila paní učitelka. Srdce mi začalo bít silněji a rychleji. Ocitla jsem se v tu chvíli na rozcestí. Mám zůstat u třetího příkladu a zkusit jinou cestu bludištěm? Nebo se mám vydat kupředu - na závěrečný příklad? Rozhodla

ilustrace: Klavdie Holinková

jsem se pro druhou možnost. V tu chvíli jsem si připadala jako hlavní hrdina, který se v akčním filmu snaží zachránit svět před hrozící katastrofou. Vteřiny neúprosně ubíhají a zkrátka je blíž a blíž. A potom se stalo něco neočekávaného, bylo to jako děja vu. Vždyť zrovna tenhle příklad jsem včera počítala! Minuta do konce. To mi ale nevadilo, najednou jsem měla celý postup přímo před očima. Dopsala jsem se slovy: "Odložte propisky a písemky posbírejte ze zadních lavic." Svět byl zachráněn před katastrofou, klasifikace však bohužel bez úhony nebude.

Eliška Barošová

Žáci 2. B

Jak se 1. A zhostila úkolu vytvořit "reklammí letáky" o naší škole.

Autorky: Žákyně 1. A

Téměř všechny střední školy právě nyní připravují dny otevřených dveří, kde seznamují současné devátáky základních škol s tím, co mohou u nich po ukončení ZŠ studovat, jaké možnosti jim ta jejich střední škola nabízí, jaké uplatnění mají její absolventi, jak to v ní vypadá, jací jsou tam kantoři a žáci. Nejinak tomu bylo i na naší škole. Ale jak se stalo, že letáky o naší škole tvořily právě žákyně 1. A, se dočtete v tomto článku. Dočtete se i o jejich záměrech a více také o průběhu celé akce. A samozřejmě na obrázku nad tímto textem můžete vidět dva letáčky a posoudit, jak se jim jejich dílo povedlo.

Našeho příběhu se nezúčastňují draci ani vrazi či mimozemšťané. Jde čistě o třídu 1. A. Story začíná jednoho krásného

dne, kdy k nám do třídy přišla paní učitelka Frňková suplovat chemii. Naštěstí nás nedrtila chemickými vzorečky, ale nabídla nám, jestli bychom nechtěli pomoci s letáčky, které zvou na Den otevřených dveří. Naše třída samozřejmě ihned s nadšením souhlasila. Hned druhý den začalo profesionální focení v odborných učebnách. Děvčata se převlékla do modelů a začalo se fotit. Musím říct, že jsme si to náramně užívaly. Komu by se taky nelíbilo válet se v posteli nebo si hrát na opravdové zdravotní sestry, že? Holky se cítily jako modelky Victoria Secret. A já byla poprvé v životě reklamním fotografem. Poté jsme dostaly týden na to, abychom zpracovaly celou práci do takové podoby, aby přilákala zájemce o studium na naší škole. V následující hodině IKT se ještě doladily poslední úpravy,

aby se mohly naše výtvary poslat před porotu. Vedení školy tedy vybralo ten, který byl podle nich nejlepší. Vytiskl se a my ho budeme roznášet na základní školy. A takhle skončilo dobrodružství 1. A. Z mého pohledu bylo zapojení naší třídy do tohoto projektu velmi zábavné. Udělalo mi radost, že jsem se mohla podílet na činnosti tak důležité pro naši školu.

Nicola Häuslerová

V projektu, který se zabýval tvorbou letáčků pro propagaci studia na Střední zdravotnické škole ve Frýdku-Místku, mi byla naskytnuta zajímavá příležitost zastávat roli reklamního fotografa. S radostí jsem se tohoto focení zhostila. Čas strávený s mými spolužačkami při vypracovávání tohoto

projektu považuji za užitečný už jen pro zkušenosti, jež se mi podařilo získat. Spolupráce také bezpochyby napomohla mně a mým spolužačkám k našemu vzájemnému sblížení.

Markéta Honíšková

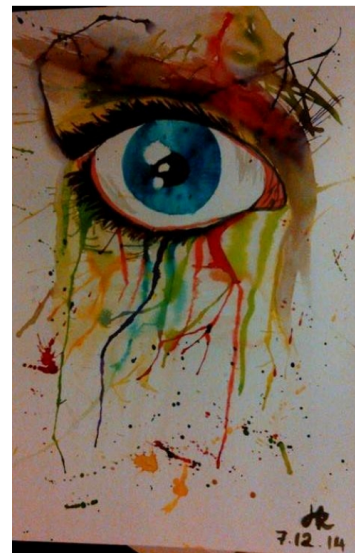
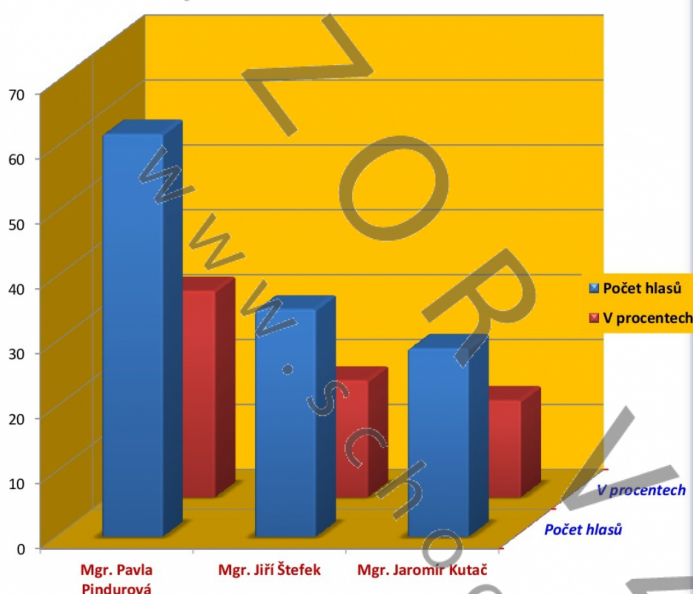
- Vytvořili jsme pro vás menší dílo.
- Opravdu jsme se i nervovali, a to čistě jen pro vás.
- Dostala se k nám nabídka pozvat vás mezi nás.
- Chtěli jsme vás upozornit na to, že i my jsme lumpové.
- Je tady i sranda, ne jen živý terén.

Petra Díková, Martina Hůšťová

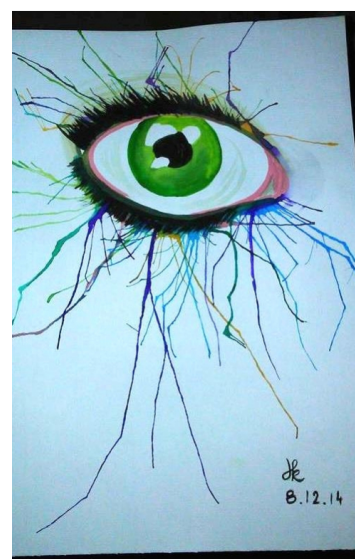
Třída 1. A

VÝSLEDKY ANKETY O NEJOBLÍBENĚJŠÍHO UČITELE NAŠÍ ŠKOLY

JMÉNO	POČET HLASŮ (z celkových 195)	V PROCENTECH
Mgr. Pavla Pindurová	62 hlasů	31,79%
Ing. Jiří Štefek	35 hlasů	17,95%
Mgr. Jaromír Kutač	29 hlasů	14,87%

Nejoblíbenější pedagogové naší školy

ilustrace: Klaudie Holinková

ilustrace: Klaudie Holinková

Moje "zlatá" středoškolská léta

Není všechno zlato, co se třpytí. I má středoškolská studia nebyla vždy procházkou růžovým sadem. Ale stejně cenné jako zlato s nevyčísitelnou hodnotou, byly i roky mého života strávené na střední škole, roky, na které budu ještě dlouho vzpomínat. Představte si, že jste kousek zlaté rudy, který se vyrýžoval ze základní školy a po středoškolském procházení ohněm se z něj stane například krásný prsten. Jako zlato prochází ohněm, aby se vyčistilo a zkvalitnila jeho ryzost, tak stejným procesem je i přechod ze základní školy na střední. Je tento proces rychlý a snadný? Již samotnému vhození do rozpálené pece vědomostí, v níž se rozpálují mozkové závity při dolování informací, přidávají na horoucnosti zavřená okna,

ilustrace: Klaudie Holinková

ústřední topení zapnuté na maximum za každého počasí a někdy i dusná atmosféra ve

třídě. Při takto vysoké teplotě se původní kousek zlaté rudy roztaví a všechny nekvalitní

materiály a nečistoty vyjdou na povrch. Zde nabývá zlato své ryzosti a kvality.

Poté následuje tvrdé broušení kovu a odlévání do formy. Broušení je bolestivá záležitost, ale nemůžeme se mu vyhnout na cestě k dosažení cíle. Někdy se o sebe dva kusky kovu při hádce střetnou, narážejí do sebe při nekonečných debatách, tvrdý režim brousí zlato kousek po kousku a pomalu a pomalinku mřížkuje ten kdysi dávno kousek zlaté rudy k vysoce cennému prstenu. Nakonec projde nyní již prsten s vysokým počtem karátů posledním protavením u maturitní zkoušky a může být připraven nabídnout svou cenu světu.

Natálie Supíková, 4. C

Vyslechnuto v naší škole, aneb "Slavné" výroky

Z hodin ON:

- „Vy ty plastové flašky nemáte k pití, ale jako fetiš, vy se s nimi úplně mazlíte.“
- „Panebože, u vás to není hodina občanky, ale výslech na gestapu.“
- „Máš průjem? Buď tě něco sere, anebo žiješ život na posrání.“
- Po vyprávění příběhu o Diogenovi se učitelka ptá: „Tak, kdo je to cynik?“ Odpověď student zněla: „Někdo, kdo žije v boudě?“
- „Nic vám nebudu vykládat, jestli budete barbaři.“
- „Kdyby Fleming řekl, že penicilin stačí a nic jiného se hledat nebude, všichni byste pochopili.“
- Při písemce říká učitelka žákům: „Nejsem dobrman, nebudu čmúchat vaše taháky.“
- Po písemce, která dobře dopadla, se ptá učitelka žáků: „Osvítíl vás Duch svatý, nebo displej mobilu?“
- Vyučující chce při zkoušení po žákyni znát směry křesťanství. Žákyně odpoví: „Nahoru.“
- „Místo toho, abyste sbírali znalosti, tak jste jen sběrači známek.“

Z hodin ekonomiky:

- „Aneto, pojdte k tabuli.“ Nato Aneta: „Tuž, tak mě vyzkúšajtě!“
- Učitelka: „Každý den byste měli cvičit svůj mozek učení, ať nezakrníte.“ Nato se ozve dotaz: „A vy cvičíte – myslím jako fyzicky.“ Učitelka odpověděla: „Ano, občas.“ Nato žákyně: „To byste měla každý den, ať nezakrníte.“
- Žákyně během zkoušení není schopna odpovědět na žádnou otázkou zkoušejícího. Když se na ni učitelka podívá nepřijemným

ilustrace: Klaudie Holinková

pohledem, žákyně na svou obhajobu vyhrkne: „Ale já jsem se celý včerejšek učila.“ „No, jo,“ odpoví učitelka, „ale záleží na tom co, kde a s kým.“

Z hodiny sociální politiky:

- Při probírání učiva o neziskových organizacích došlo i na organizaci Adra a pan učitel řekl: „Viděl jsem vašeho spolužáka na Polaru, jak tam třídí hadry.“ A pak se dlouze zamyslel a řekl: „Hm, Adra, to bude asi francouzsky, ne? Oni taky to h nečtou.“

Z hodiny angličtiny:

- Mezi žáky a učitelem přišla řeč na to, že nějaký starý pán v 93 letech uběhl maraton. Nato pan učitel pronesl: „Ve věku 90 až smrt už vyhrává jen odvaha.“

Z hodiny psychologie:

- Při probírání předsudků učitelka dala příklad: „Všichni

Američani jsou tlustí, jen ne ti, co vidíme ve filmech.“

Z hodiny TV:

- Žákyně se na začátku hodiny omlouvá, že po nemoci nemůže cvičit. Ještě než to stačí říct, učitel se ptá: „Proč necvičíš? Máš rýmečku?“
- Jindy zase: „Jo, jo, rýmečka je smrtelná nemoc.“
- „Cvičit musí každý, až na ty, co mají pohybovou dyslexii.“

Z hodiny první pomoci:

- „Copak mám na čele napsáno IDIOT?“
- „Jsi můj první pedagogický úspěch.“

Z hodiny fyziky:

- Většinou po testu říká učitel: „Kuchař – číšník je taký dobrý obor.“ Jindy zase: „Oranžová vesta je taky cesta.“
- Několik žáků se v hodině uvolňuje na záchod. Učitel to nevydrží a okomentuje: „Vy jste jak čůrací komando.“

Z hodiny matematiky:

- Žák se přihlásí s nějakým dotazem a vyučující mu říká: „Ty mě teď nezajímáš.“ Žákyně na to: „Paní učitelko, ale já budu blbá!“ „No tak bud!“
- Žákyně se omlouvá, že zapomněla knihu. „Hlavně, že sis nezapomněla svačinu!“ říká nato učitelka.

Z hodiny češtiny:

- Ve třídě je horko a žákyně se ovívá sešitem. Učitelka ji napomene: „Přestaň se tady ovívat jako japonská gejša.“
- Jindy zase několik žáků kašle a smrká současně. Na to učitelka: „Já si tady připadám jak v plicním sanatoriu nebo v

léčebném ústavu.“

- „Lidi mi říkají, že si tady do školy chodím odpočinout, ale já si tady připadám jako v klubu důchodců.“
- Učitelka se zlobí, když zjistí, že si několik žáků nepíše zápisy: „Hrůza, tady tak poklesla morálka!“ Nato se z druhé lavice ozve lakonické: „Tady nikdy žádná nebyla.“
- Žákům se nechce přemýšlet a rozezlená učitelka jim říká: „Vy jste se přišli do školy jenom nažrat, napít, vyčurat a posedět v teple.“

Z hodiny dějepisu:

- Žákyně chce na konci pololetí lepší známku. Učitel jí říká: „Kolegyně, přijďte za mnou do kabinetu, tam to vyřídíme.“
- Když kantor posunul při prezentaci na další slide a žáci, viděli, kolik toho zase mají opisovat, jedna žákyně si povzdychne: „Jéžíšmarjá,“ a učitel na to: „Ti tady nejsou a nepomůžou ti.“

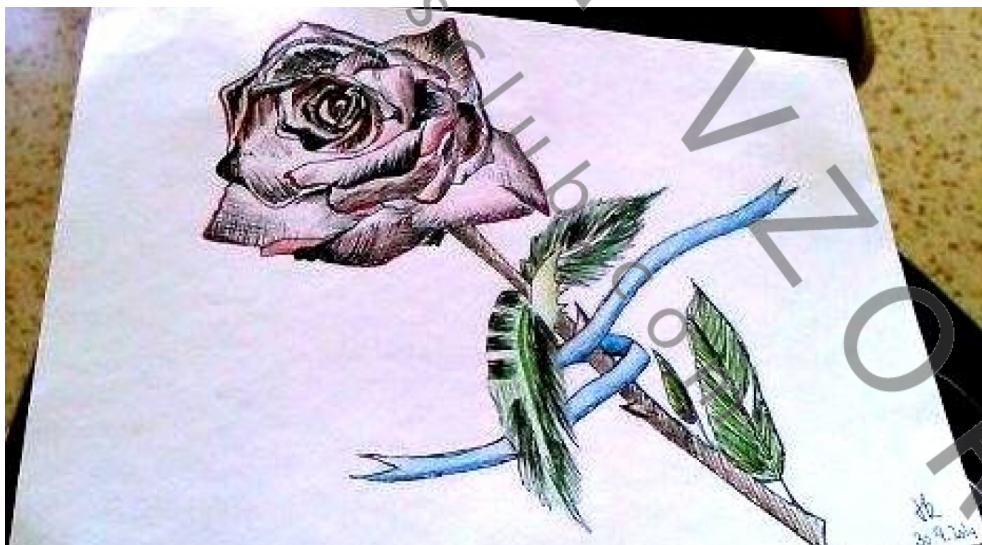
Jak oslovují učitelé naši školy své žáky?

- Děvčátka
- Děťátka moje
- Koťátka
- Pusinky
- Miláčkové
- Kolegyně a kolegové
- Čí, ty děcko, jsi?

Učitelé a žáci školy

ilustrace: Klaudie Holinková

ilustrace: Klaudie Holinková

Výroba adventních věnců

*Je tu advent a každou neděli zapalujeme svíci na adventním věnci. Připravili jsme pro vás návod, jak takový věnec vyrobit, doplněný o fotografie z „naší“ dílny.
Co potřebujeme?*

Korpus, chvojí, 4 svíčky a pod ně kovové zapichovací svícny nebo hřebíky, 3 - 5 metrů drátu, lepicí pistoli, nůžky, ozdoby: mašle ze stuhy, badyán, ořechy, sušená kolečka pomeranče, citronu či jablka, skořice, sušené

šípky nebo jeřabiny, šišky, korálky, látkové i papírové ozdoby, perníčky, ozdoby z kukuřičného šustí aj.

Postup krok za krokem:

Drátek zapichnete do korpusu. Postupně jím připevňujete menší větvičky ve vrstvách, aby se všude překrývaly. Až bude korpus pokrytý, konec drátku

ustříhnete a zapichnete do korpusu. Do věnce rovnoměrně připevníte svíčky pomocí hřebíků či svícňů. Připravte si ozdoby, rozvrhněte si je na věnec a připevníte je drátkem nebo přilepte pistolí.

Žáci 3. C

foto: Helena Friedrichová

foto: Helena Friedrichová

foto: Helena Friedrichová

foto: Helena Friedrichová

foto: Helena Friedrichová

foto: Helena Friedrichová

foto: Helena Friedrichová

foto: Helena Friedrichová

Na co se podívat o vánočních prázdninách?

Grinch

Komediální pohádka. (2000)
Skřítek Grinch se pokusí ukrást Vánoce.

Pohádka ukazuje, že pro lidi jsou často důležitější dárky než rodina a tradice. Teprve Grinch ukáže Kdovíkům (obyvatelům vesnice) pravou podstatu Vánoc. Netypická vánoční pohádka, která pobaví a zaujme.

Vánoční koleda

Americká hororová povídka. (2009)

Ebenezer Vydřigroš Vánocemi opovrhne. Názor změní až poté,

foto: Skřítek Grinch. Zdroj: <https://image.tmdb.org/t/p/w300/mw3iTyfePkjaWoTKllaB50yKdR.jpg>

co mu duchové Vánoc otevrou oči. Pokud se o Vánočních svátcích rádi podíváte i na jiný druh pohádek, bude to přesně něco pro vás. Obsahuje napínavé a dobrodružné scény, které rozhodně stojí za to vidět.

Sám doma

Americký komediální film. (1990)

Při vánočním letu do Paříže si rodina McCallistrů uvědomí, že doma zapomněli svého syna Kevina. Ten si však prázdný dům bez rodiny užívá, až dokud se ho nerozhodnou vloupit dva

zloději.

Kdo by neznal tento film. I když slaví již 25. narozeniny, stále má své kouzlo. Vánoce by bez něj nebyly dokonalé. Pokud jste ho ještě neviděli, rozhodně si ho letos nenechte ujít.

Vánoce naruby

Americká komedie. (2004)

Luther a Nora Krankovi se rozhodnou vynechat Vánoce a strávit je na výletní lodi. Když se však dozvídají, že jejich dcera Blaire se na Vánoce chystá domů, musí vše ve 12 hodinách napravit.

Tato komedie je plná vtipných scén, u kterých se pobavíte. Jednou větou: tento film si určitě zamilujete.

Dvanáct měsíků

Česká pohádka. (2012)

Mladý muž Karel se vrací do své vesnice, aby si našel nevěstu. Zakouká se do dívky jménem Maruška, kterou sužuje její macecha a nevlastní sestra. Klasická česká pohádka o lásce. Pokud máte rádi romantiku a tradice, určitě se podívejte.

Monika Peterková, 3. C

Z filmu Vánoční koleda.
Zdroj: <http://filmserver.cz/img/10446.jpg>

Z filmu Vánoce naruby.
Zdroj: http://img.csfd.cz/files/images/film/photos/000/180/180236_04dc93.jpg?w

foto: Z filmu Dvanáct měsíků. Zdroj: http://g.denik.cz/1/19/dvanact-mesicku_denik-600.jpg

Peču, pečeš, pečeme...

Oříšková baklava. Zdroj: <http://www.tradicnirecepty.cz/upload/img/catalog/products/gallery/detail/20>

Pařížské rohlíčky

Ingredience:

Těsto: 300 g moučkového cukru, 4 bílky, 200g mletých ořechů, 2 lžice hrubé mouky

Krém: 4 žloutky, 1 celé vejce, 3 polévkové lžice cukru krystalu, 3 polévkové lžice kakaa, 250 g másla, 150 mletého cukru

Poleva: 100 g kvalitní čokolády na vaření, 70 g ztuženého tuku

Postup:

Nejprve si připravíme těsto. Ušleháme bílky a přidáme k nim

cukr. Vzniklou směs šleháme nad párou tak dlouho, až je snít horký. Poté odstavíme z plotny a vmícháme mleté ořechy s moukou. Vychladlou směs dáme do pytlíku, pomocí něhož ze směsi tvarujeme na pečicí papír rohlíčky. Rohlíčky pečeme dorůžova v troubě rozehráté na 100 °C. Vychladlé rohlíčky zdobíme krémem vyrobeným ze směsi ze 4 žloutků, 1 vejce, krystalového cukru a kakaa, kterou jsme vyšlehali nad párou a následně do ní postupně vmíchali rozpuštěné máslo a

mletý cukr. Rohlíčky nakonec poléváme čokoládovou polevou.

Baklava plná oříšků

Ingredience:

900 gramů listového těsta, 150 gramů vlašských ořechů, 100 gramů pistácií, 150 gramů lískových oříšků, 100 gramů moučkového cukru, 1 kávová lžička mleté skořice, 150 gramů másla, 100 gramů medu, 100 ml citronové šťávy, 100 ml pomerančové šťávy

Postup:

Vlašské ořechy, pistácie a lískové oříšky nasekáme nadrobno, mletou skořicí promícháme s moučkovým cukrem. Následně máslem vymažeme formu nebo pekáč, pokud možno o rozměrech 30×30 centimetrů. Na velikost formy rozválíme zhruba šest plátů listového těsta (listové těsto si předtím nožem rozdělíme na šest dílků). Naspod formy položíme plát připraveného listového těsta, který posypeme pětinou nasekané oříškové směsi, pětinou cukru se skořicí a zhruba dvaceti gramy nadrobno nasekaného másla. Poté přiložíme další plát listového těsta, který opět posypeme

ořechovou směsí, cukrem se skořicí a kousky másla. Daný postup opakujeme až do vyčerpání surovin. Vzniklou baklavu vložíme na 45 minut do trouby rozehráté na 200 °C. Po vytažení z trouby baklavu nožem rozdělíme zhruba na 40 porcí, které okamžitě pokapeme směsí z ohřátého medu smíchaného s pomerančovou a citronovou šťávou. Hotovou baklavu dáme minimálně na hodinu vychladit, poté již můžeme podávat.

Truffle

Ingredience:

150g másla, 150g moučkového cukru, 400g kvalitní čokolády na vaření, 3 lžice kakaa

Postup:

Máslo vyšleháme do pěny s cukrem, přidáme čokoládu rozpuštěnou ve vodní lázni, kakao a rum. Vše dobře promícháme. Vzniklou směs dáme vychladit do ledničky. Následně z ní tvarujeme kuličky, které nakonec obalíme v kakau a vložíme do papírových košíčků.

Kristýna Kobližková, 3. C

ilustrace: Klauďie Holinková

Převzato z
<http://www.forexample.cz/view.php?cisloclanku=2009120038>

ilustrace: Klauďie Holinková

ilustrace: Klauďie Holinková

Test: Znáte vánoční zvyky?

Jak se orientujete ve vánočních obyčejích dříve běžných?

1. Který tvar se musí objevit v rozkrojeném jablku, aby člověk mohl počítat se zdravím a štěstím?

- a) Křížek
- b) Hvězdička
- c) Trojúhelník

2. Co znamená, pokud se při pouštění lodiček ze skořápek drží lodička u kraje nádoby?

- a) Že člověk brzo zemře
- b) Že se bude příští rok držet doma
- c) Že ho postihne nějaké neštěstí

3. Na Štědrý den se, podle pověry, nesmí:

- a) Uklízet
- b) Utírat prach
- c) Věšet prádlo

4. Podle jednoho ze starých

zvyků se v okamžiku, kdy se na Štědrý večer rozsvítí, všichni dívají po svých stínech na zdi. Proč?

- a) Čí stín je nejmenší, ten do roka zemře
- b) Čí stín je pokroucený, ten bude mít nešťastný rok
- c) Čí stín nemá hlavu, ten do roka zemře

5. Pod talíře se při štědrovečerní večeři dávají rybí šupiny. Co mají zajistit?

- a) Štěstí
- b) Peníze
- c) Hojnou úrodu

6. Kolik druhů pokrmů měli naši předkové na štědrovečerní tabuli?

- a) Pět
- b) Sedm
- c) Devět

7. Co se dělalo, podle tradice, s

kostmi od štědrovečerní večeře?

- a) Zakopaly se pod ovocné stromy
- b) Rozházely se před vchodem do chléva
- c) Spálily se

8. Kdy by se mělo zasedat na Štědrý den k večeři?

- a) Když se zvenčí ozvou koledníci
- b) Když se na nebi objeví první hvězda
- c) Jakmile se setmí

Správné odpovědi:

1b, 2b, 3c, 4c, 5b, 6c, 7a, 8b

Vyhodnocení:

0 - 3 správné odpovědi

Tradice nepatří mezi vaše silné stránky. Neorientujete se ani v základních zvycích, které naši předkové dodržovali. Neuškodí, když si své znalosti oprášíte. Tradice jsou součástí kultury a dotvářejí neopakovatelnou

atmosféru Vánoc.

3 - 5 správných odpovědí

Vaše znalosti vánočních zvyků nejsou špatné, i když stále máte co zlepšovat. Zkuste se podívat do nějaké knihy, která se vánočními obyčejí zabývá, a přenést některé z nich i do praxe u vás doma. Zejména pokud máte děti, máte zajištěno jejich nadšení.

6 - 8 správných odpovědí

Vaše znalosti vánočních tradic jsou fascinující. Je obdivuhodné, jak se v obyčejích našich předků dokážete orientovat i přesto, že v dnešní době patří spíše k opomíjeným oblastem vědění. Gratulujeme!

Převzato z:
<http://www.forexample.cz/view.php?cisloclanku=2009120038>